

APAK BİR SEVDA

Gizem YAZ

Heisenberg'in "Belirsizlik İlkesi" üzerine bir fizik kitabı okurken
fark ettim ki ben tutulmuşum.

Her cümlede bunu çocuklara nasıl basitleştirerek anlatırım diye düşünürken,
bilyelerden iyi kuanta örneği olur diye hesaplar kurarken,
uzay zamanı çarşaf gererek göstereceğimi hayal ederken
anladım bunu.

Bir kitap bile okuyamıyordum çocuklara nasıl anlatacağımı düşünmeden.
Son projenin üzerinden aylar geçmiş
ama ben rüyalarımnda hala çiviye üfleterek çözüp şaşırtıyorum çocukları.

Gelecek projeye aylar var ama ben kimya deneyleri için mezür modelleri
bakıyorum. Sadece ben mi? Asla!

Topluca tutulmuşuz görüyorum ki.

İlknur abla rengarenk kartpostallar seçiyor daha tanışmadığı ilk yârlere.

Hümeysra abla binbir çeşit deney arıyor gece gündüz.

İlkyarla bir kez yolu kesişmiş, tadına varmış herkes kafayı İlkyarla bozuyor.

Tutuluyoruz işte fark etmeden aydınlık, apak bir sevdaya. Tutuşuyoruz o sevdıyla.

Haktan abiden başka hangi deli saatlerce program hazırlıyor çocuklara?

Ali abiden başka kim güneşli bir yaz hafta sonunu topaç yaparak geçiriyor depoda?

Elif abladan başka kim elektrik devresi kuruyor, kimya deneyi dinliyor, eşit
ağırlıklıyım ben diye gülerek fizik çalışıyor?

İlkyar gönüllüsü olmak proje otobüsünden inmekle son bulmuyor, bulamıyor işte. Bir köy çocuğunun tebessümü yüreğinize işliyor, yaptığınız tüm işlerde onun gölgesi, onun nefesi. Okuduklarınız onun merak ateşine odun, gördüğünüz yerler onun yeni ilhamlarına çıra. Çiçekler ona kitap ayracı yapmanız için açıyor, kalemler mektuplarınız için mürekkeple doluyor. Zaten bu nesilde postacının yolunu bir İlkyarlılar mektup için bekliyor. Gidemediğiniz projelerin hazırlıklarında buruk buruk kitap taşıyorsunuz, otobüs sizensiz kalkıyor ama aklınızı da esir alıyor.

Gideceğiniz projeler öncesi günlerce bulmacalar ezberliyor, origami pratik ediyorsunuz ev ödevini yapan bir çocuk telaşıyla. İşte bir köy çocuğunun tebessümüne böyle böyle köle oluyorsunuz. E iyi ki de oluyorsunuz, oluyoruz çünkü bu kölelik daha tatlı özgürlükten. Bir İlkyar otobüsünde türkülerle sarı bozkırlar aşmak daha güzel, hafta sonunu şehrin gri binaları arasında gri insanlarla geçirmekten.

Şimdi bir otobüs daha kalkıyor benim 10 senedir ikinci memleketim olmuş topraklara. Depodan deney kutuları yüklenecek, hevesli gönüllüler binecek o otobüse. Belki de ilk kez türkülerle şen yol almayacak, gülen

yüzlerle karşılanmayacak bir İlkyar otobüsü. Çünkü matem sisinin henüz kalkmadığı topraklara gidecek bu sefer.

Okulunun kapısında iki sıra arkadaşının arkasından ağlayan Eda'nın, duvarları çökmüş evleri kendi oyuncak bebeklerinin evine benzeten Şermin'in, kedisi artçılardan korkuyor diye ona türkü söyleyen Ali'nin topraklarına...

Ama bir kez bile İlkyar otobüsüne binmiş herkesin emin olacağı üzere gülerек uğurlanacak o otobüs. Arkasından mini mini çocuklar koşacak yine. Gidişi olmasa da dönüşü şen olacak alabildiğine. Tebessümü; matem topraklarına ellerinde çivi, dillerinde söz yine abilerle ablalar götüreceк. Senelerce ülkenin dört bir yanına kitap taşıyan eller, bu sefer teselli taşıyacak; neşe taşıyacak Hatay'a. Ne mutlu onlara...

Gizem YAZ

Boğaziçi Kimya Mühendisliği

[//ilkyar.org.tr](http://ilkyar.org.tr) ilkyar@ilkyar.org.tr

